

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Lygtemænd

Citation: Drachmann, Holger: "Lygtemænd", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-workid55163/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

LYGTEMÆND

Lyve gør man de Lygtemænd paa,
 Vil dem tilsammen i Hartkorn slaa —
 Alle saa tager man dem paa Slump
 Og fabler om en og den samme Sump.
 Der er mange Slags Lygtemænd, mange Slags Kær,
 Hvorved man kan miste sit Navn og sit Vejr.

Hvis man ellers vil beklage nogle Eksistenser fremfor andre . . . !
 Dog skulde han meget have sig frabedt, om man beklagede *ham*, saa
 at han hørte derpaa. Han dulgte ret godt de Saar, som nu vare blevne
 til Ar. Havde jeg ikke været saa ung dengang, vilde han næppe figur-
 lig talt have aabnet sin Vest for mig og ladet mig se, hvor dybt Li-
 vets skærende Instrumenter oprindelig var trængt ind. Han ræson-
 nerede formodentlig saadan: Det unge Blod er saa optaget af sig
 selv; det sladrer ikke af Skole!

Og nu sladrer jeg ikke desto mindre. Men det er rigtig nok fem og
 tyve Aar post festum.

Af ung Student at være var jeg melankolsk og meget naiv og me-
 get videbegærlig. Jeg var i den dovne Periode — den, hvori store
 Ting forberedes — eller *kunne* forberedes.

Bilde maa man sig bære ikke ind, at det er den daglige, uafbrudte
 Flid, som driver det til noget ud over Jævnmaalet. Værsgod, lad
 Hjærnen hvile, mine unge Herrer! gør Dumheder, gør Gæld . . . .
 betal siden den sidste, men lad være at ønske de første ugjorte.
 Det er, man tillade Ordet, Gødningen, Gæringsprocessen for Afgør-
 den. Vil Du høste, maa Du saa'; vil Du saa', maa Du pløje; men
 spørg Bonden, hvad Plov og Sædekorn nytter, naar ikke den rare
 Gødning var der . . . !

Kildemarkedet. Det holdtes dengang dér paa Egnen mellem Pinse
 og St. Hansdagtid. Nu holdes det naturligvis slet ikke. Jeg saa' for-
 leden Dag Festspladsen . . . . den var i Tidens Løb bleven til Fest-
 plads for de politiske Turneringer — og sidst havde Afholdsmænde-
 ne, med Koner og Børn og Sodavand, givet Møde i den grønne Skov,
 og to Præster, en Bogbinder og en Kolportør havde talt om Maalet og
 om Sejren og om Modstanderne — ganske som Politikerne gør, kun
 med den Forskel, at Politiken tillader Øl og Brændevin, medens Af-
 holdssagen næppe nok tillader Maadeholdet.

Men dengang havde man endnu Kildemarkedet. Og der blev danset

og der blev drukket i den grønne Skov, og alle „Gøglerne“ havde givet Møde, og den første Dag gik der ret vildt til, men den næste Dag kom Egnens — og Købstadens — Honoratiores derud, og saa gik det først vildt til efter Midnat — naar honoratorum Koner og Børn var sendt hjem.

Den rare Vildskab. Naturligvis, Afholdssagen gør sin uberegnelige Nytte. Alle drikker vi for meget; og navnlig de, som ikke har Raad til at beruse sig i Vin, drikker altfor megen Spiritus. Maaske, hvis vort Land var et Vinland ... men det er nu et Ø- og Brændevinsland, og derfor nytter det ikke at snakke om den Ting.

Kildemarkedet — i to, nærmere tre Dage. Egnen var halvt Hede-, halvt Skovland, med rige Bønder kilet ind mellem Husmandslokker og mager Faaregræsning — som saa mange Steder paa Halvøen. Den lille jydsk Købstad var dengang en ret velhavende By. Ingen havde endnu forbygget sig — de unge Piger spillede ikke Klaver — de bestilte aldeles ingenting, men de var søde at se paa — og mange af dem havde Medgift. Fædrene gik paa Klubben, drak sig hver fjortende Dag en større Rus, foruden de daglige smaa, snød Bønderne i Handel og Vandel, blankede hinanden af i Kortenspil, laante Penge ud til Embedsmændene, lod Konen regere i Køkkenet, tyranniserede hende og Børnene — indtil de selv fik saa alvorlige Skrøbeligheder, at „Familien“ kunde tage Repressalier. Hvad den ogsaa gjorde. Sønnerne satte sig op imod Fædrene, Døtrene gik deres egne Veje. En rar lille By, en god lille By, halvvejs endnu i den gode gamle Tid — som maaske har været den allervørste.

Men det var Klemmensens, som opfod mine Øjne for alt dette og mere til. Og vort første Møde var ved Kildemarkedet, en lille halv Mil udenfor Byen.

Stærke-Klemmensens eller Røde-Klemmensens eller blot Klemme! Vê den, som kom indenfor hans Tunges Omraade. Og dog var han godmodig, flegmatisk, med stor, aldrig svigtende Arbejdsevne — men ikke altid Vilje. Hans Væsen var ret nationalt: en indre Oprevetthed, der læa og lurede i et stærkt Legeme; en Tilbøjelighed til kritisk at reducere Tilværelsen, — som undertiden skaffede sig Luft i ret hensynsløse Deklamationer. Hans Magelighed var hans Skjold — indefter mod hans Naturs Voldsomhed — udefter mod Filisteriet, der fandt sig forarget, men dog delvis knæsatte ham som en Mand med Muligheder. Han var havnet som Overlærer ved Realskolen, Fagene Naturvidenskab, Engelsk og Skrivning. Han var rødhaaret, ugift, lemmestærk, havde aldrig slaet en Dreng, var aldrig antruffen drukken, drak meget, læste meget, saas over alt og kom ikke i nogen Familie.

Med denne Mand, som var en femten Aar ældre end jeg, traf jeg

sammen ved Kildefesten iblandt Bønder, Købstadsborgere, Embedsmænd, Gøglere, Folk fra Egnen og Folk ingensteds fra. — — —

Det brogede er det ægte, det oprindelige.

Det graa, det uniforme, tilhører vor seneste Tid. Men hvem siger, at *vor* Tid er den ægte?

Gøglere!

Dér stod de, dér husede de, dér havde de deres Telte, Boder, Stillaedser, som de byggede op den ene Dag og rev ned den næste. Borte var de, men ikke forsvunden .... intet forsvinder. De dukkede frem paa nærmeste Marked — stundom ret langt væk. De kørte Mile og Mile i deres „Wohnwagen“ — med Materialvognen, Rulfvognen, efter sig, under hvis knagende Bug „Skibet“ slingrede i Jærnkæder. I Skibet laa alle de sværere Apparater — „Küsten“-Springpudden, Bommene, de flade, metalbeslaede „Panneau'er“, der saa mange Gange havde skælvet under Frøken Floras smaa hoppende Fædder eller under Forcerytterens voldssomme Nedspring. I Wohnvognen kørte Fa'r, Mo'r, de mange Børn. Her fødtes de, her ammedes eller flaskedes de, her lærte de deres første smaa gratiøse Kunster. De vænnedes til den slingrende, skumpiende Fart over Lande- og Biveje, som Fiskerdrengen vænnes til Søen. De hærvedes i Regn og Sol, Støv og Sne — deres Lemmer fik den elastiske Smidighed, deres Øjne det skarpe Blik, deres Sanser holdtes i Ave, deres Hjørner fordummedes ikke; Mo'r lærte dem at hænge i et Trapez, Fa'r lærte dem at læse, skrive og slaa Saltomortaler — eller det var den „indbyrdes Undervisning“, som Frøken Flora ledede. De talte to, tre, stundom fire Sprog i et.

Naar denne Wohnvogn, denne rullende Arne, ved Aftentide dukkede frem over en Landevejsbakke — med det grønseløse Landskab hvilende rundt omkring, — saa skinnede der et Lys, et skarpt, kort, rødligt Glimt, ud fra Kuskevinduet, ... og mangen en Vandringsmand, som maaske havde tungere Samvittighed end Gøglerne, korsede sig og veg Vejen. Men bag efter Glintet fulgte den mørke Rulfvogn og de sammenkoblede Heste ... For al Landsens Ulykke! det er jo Aander eller Taterer eller et Luftsyn! —

Men Taterer var det ikke. Der gives ikke Taterer flere ... hos os. Den sidste hensov stille og blidt i en Tvangsarbejdsanstalt. Fred med hans Støv!

Gøglerne var der paa Kildemarkedet. Klemmensen kendte dem, gik ud og ind iblandt dem som deres Ligemand — nej som deres Overmand, men en vennelsø, ligefrem Overmand, der respekterede dem baaede paa deres Ret- og Vrangside.

Og dér stod de paa Stillaedset udenfor det Sejldugs Cirkustelt —

op imod den metalblaa Sommernat med Mohammeds Nymaanesege-
lig en blinkende Krumkniv — eller en Skive guldgylde Melon —
ret oven over Gøglerboden.

Rundt omkring Trængselslarm, Støv og Uddunstninger, fjollede
Vræl, Smaahvin, dumme Bemærkninger, dvaskende Maaben af
Mængden, som puffet og puffende gled i en seig Strøm forbi Telte
og Gynger, Boder og Borde. De høje Træer syntes endnu vældigere
end om Dagen, — og Blus, Lys, Lampeskær, ulmende Cigarer,
spruttende Fyrstikker bragte Luften under de nedhængende sorte
Løvmasser til at flimre i en besynderlig hendaanende Farvesmelt-
ning.

Saa skælnede man de matrøde orientalske Papirgløber udenfor
Sangerteltet — de giftigrønne Vauxhall-Lamper langs Spisetelet
— Stearinlysene paa det Bord, hvor man med en Staalring kaster
efter Pengestykker og bliver af med sine egne. Og Sabelslugeren
stod som en gusten Dødning udenfor det skærende hvide Transpa-
rent, der forestiller ham selv i lækfarvet Trikot „under Arbejde“.
Stakkel! han faar kun blanke Klinger at æde — og den Føde feder
ikke! Og den lange, lave Gevinst-Bazar, grelt belyst af de osende
Fakler omkring Karusellen, hvis okkørgule Gængere spræller i Lu-
ften og pruster ud af opsvulmende blaa Næsebor — — — —
Rækken er uendelig, synes uendelig, Perspektivet skuffer, Folke-
mængden bølgel, som netop kun et Hav af Hoveder kanølge paa
en sinds- og synsforvirrende Maade, — disse Mennesker, disse Men-
nesker! hvoraf der gaar ni og halvfems Idioter paa én Hjerne — —
— — — sagde Klømmensen.

Violinmusik — og Guitarakkompagnement — og den norske
Bjørns hæse, forkølede, ligesom fordrukne Brøl — og Pianoklimpør
— og en lille spinke, spædlemmet Kvindestemme, halv kvalt af
Tobaksdampen i Sangerteltet — og de trede Udraabere i Munden
paa hverandre — og Tovværkslagene mod Svanegyngens hule Si-
der — og ængstlige „De maa ikke højere!“ — — — — og saa
langt dernede fra den taktfaste „hartad dæmoniske“ Hopsamisk —
— — hvilken Musik er saa djævelsk-skøn som Dansemusik? Se
dog ind i Øjet paa denne lille Pige dér, som for ti Minutter siden gik
saa bøjet-blid, blond-uskyldig ved en klodset Lømmels Side! Nu
standser hun; hendes lille Øre under det olieduftende bløde Haar
har fanget denne Lyd. Hun er forvandlet. Høndes Læber skælver,
Øjet bliver saa sælsomt blankt-mørkt, med en Gnist i, — hun ryk-
ker Læmlen i Armen, gør et Kast med Hovedet — han sætter sig i
Trav — man puffer Parret — Parret puffer igen — det vil frem, vil
ned, hvor der danses, hvirvles, flyves ind i — ja Guderne vide,
hvorind i — i Forglemmelse, Rus, Begejstring, Vildhed — Fanden-
i-Vold.

Hun vil ..... sagde Klemmensen.

Men Cirkusgøglerne stod dér — Artisterne, Kunstnerne, Ryttere, Rytterske, Klown, Staldmester, Tjenere, Musikanter — — — alle musicerede de, og denne Musik overdøvede endog Dansetsletets.

Op imod den metalblaa, fjernt-kolde Sommernathimmel — de halvnøgne, stærke, elastiske Lemmer — Atletens brede Bringe med den tydelige pectoralis major, hvorunder en halv Haand kunde skjules, — Klownens kridtede, alvorligt dystre Ansigt med de rødkantede, ligesom forgrædte Øjne — og Frøken Flora, hvis sodsorte Mankehaar krøller ned imod den ypperlige faste Skulder, det høje Bryst, den runde Arm med det barnlige Haandled og den lille jernsikre Haand. Greb hun fejl — slappedes denne Haand én Gang, saa ... men hun griber ikke fejl. Hun „fejler“ overhovedet ikke. Se paa det spændstige, undersætsige Pigelegem — kun dækket af et Fløjelskorset ... hun er mere befæstet i den Nøgenhed, som hun lader Mængden maabe paa, end mangen Baldame i Salen — mangen Baldame, som er mere nøgen-nedringet end hun. Paa dette hvide, faste, sunde Kød drysser Aftens Dug — og Mohammeds Krumkniv blinker ned derpaa, som lystede Kniven et Stykke af den unge Pige — maaske hele den unge Kvinde. Mohammed kan gaa hjem og lægge sig, kan han. Hun udbyder ikke sit Legeme, — dét kender Balsalen til, — hun udbyder sin *Kunst*. Se paa den — se paa hende — betal — og gaa jer Vej! Pengene gaar i Familiens Kasse, og i Morgen lapper hun sine Søkendes Trikot, sit eget maaske med — koger Mad, læser paa sin Lektie, øver sig i at skrive — skriver fortræffeligt. Hun er, hvad hendes Mo'r var, og hendes Mo'r roser sig af, at ingen Skam er overgaaet Familien. Det kan mangen Mo'r rose sig af — men her, under disse Forhold .....! Aa, gaa hjem og læg Jer, alle i sippede Tanter, Mødre, Bedstemødre, hele Sippschaftet, som ynker de stakkejs Gøglere — — — sagde Klemmensen.

Og han førte mig ind i Sangerteltet.

„Lyder det ikke“ — sagde han — „lyder det ikke helt „feierlich“ : Sanger-Selskab, Sanger-Pavillon? .... ganske middelalderlig-festligt med en Klang af Walter og Wolfram og Sanger-Lav og høje Haller? Ja, De ler unge Mand! Men for mig er Opera en tom Lyd — opus, operis — noget med „Arbejde“ i sig. Jeg gaar aldrig dér, naar jeg en sjælden Gang kommer til Hovedstaden, — jeg opsøger Sengen dér, hvor jeg kan rejse mig og gaa, naar jeg vil, eller blive den ganske Nat igennem. Aldrig har jeg kendt noget saa dumt og arrogant som en Opera-Tenor — Barytonen kan til Nød gaa an — og aldrig noget saa koket, anmassende-lunefuldt, ærgerrigt-beregnende som en Scenens Primadonna. Men i Teltet, Fjæleboden — never mind where — dér har jeg undertiden hørt en Komiker, som havde noget

af „Folkets“ geniale Instinkt, noget af Ur-Klownen i sig; og jeg har applauderet og trakteret, indtil Morgenen kom, og jeg kunde gaa lige paa Skolen. Og jeg har en Gang fundet en lille Sangerinde i et saadant Telt ... men se dér har vi jo en „svag Afgjans“ af en skøn Ungdomserindring! Behager De at nyde den med Arrak, Rom, Cognac, svensk Punsch eller nogen anden Tilsætning? Vin er vel næppe her tilraadelig!“ — — —

Vi var traadt ind. Nogle unge Piger paa Forhøjningen, en alvorlig Pianist, et Publikum, der kun undtagelsesvis lo højt — øjensynlig trykket under Tiistedeværelsen af Købstad-Honoratiorenes. Og disse Honoratiorenes havde besat to af Bordene i Teltets dominerende Midte. Fruerne sad, som havde de ondt i Tænderne; Herrerne, bredryggede gamle Borgere og en ung finnet Fløs — talte højt, med Nakken til Tribunen — og de unge Frøkner skottede dér op til, som man skotter fra en „belæstet Løjr“ op til en Borg, hvorom Sagnet gaar, at dens Besætning er idel onde Aander og Troldepak.

Klemmensen sagde dæmpet til mig:

„Disse gamle Æsler dér, det er Byens notoriske Angerkarle — den ene er en hul Skryder paa Valgtribunen, den anden en mislig Ejendomshandler, som har „vippet“ mangen god gammel Ven, — Fruerne har haft mere end ét Garnisons-Æventyr — de Herrer Søner er kommen tilbage fra Hovedstaden, med forskellige Triumf-beviser, for at sættes ind i Forretningerne — og de Frøken Døtre ville træde i Mødrenes Fodspor, give deres Gemaler Pandeprydelser — som Fader Holberg siger — eller „sidde over“ og erlægge deres Tribut til Zulu-Missionen og Missionærerne. Jeg kender mine Folk — vi er ikke paa Hat længer!“ —

Der var en Duft af Grankviste, syrlig Arrak, sød Rom over Teltet og igennem Teltet. Jævne Borgerfamilier, Landbofamilier, unge solbrændte Forvaltere, pæne Kommis'er sad trykket omkring i Krogene. De havde kunnet more sig — naar ikke Honoratiorenes havde været. Der var et Skær af Skikkelighed, Vemod, noget ubehjælpsomt over Tribunen — temmelig fade, intetsigende Viser — en Gang imellem en Fædrelandssang med Haanden til en tænkt Kasketskygge — Pianisten saa' melankolsk ud over Forsamlingen. Klemmensen sagde, at han var en meget musikalsk Mand, gift, ernærede Kone og fem Børn redeligt.

Saa rejste Klemmensen sig og gik hen til ham. Straks efter smældede en kvik lille Melodi løs fra Pianoet — Sangen blev sunget af den iblandt Damerne, der havde Foredrag, — Stemmen sympatetisk, — Klemmensen sang Omkvædet med fra sin Plads — Forvalterne og Kommis'erne sang Omkvædet ved det næste Vers. Der var intet uanstændigt deri — Honoratiorenes rejste sig og gik ud.

„Dér blev vi af med dem!“ raabte Klemmensen. „Og nu, mine Damer, vil vi more os! Hvad siger David i sin 1ste Salme: Salig den Mand, som ikke vandrer i de Ugudeliges Raad, ej heller staar paa Synderes Vej, ej heller sidder i Spotteres Sæde! Elam!“

O, Dell! Hr. Pianist! giv os en Mundfuld god Musik i Mellemakten — og hvis de unge Damer vil synge de Sange, jeg foresaar, saa lægger jeg hver Gang en Daler paa Tallerkenen. Platheder udelades — de er ikke morsomme, men lad det blive saa barokt det vil .... Livet er bansat kedsommeligt. Vi vil drikke, vi vil synge, vi vil lege paa Harpen i den lyse Midienat; siden ville vi danse. O, Dell! dér er en Skønhed i Livet — en evig, udtømmelig Skønhed — for den, som har bevaret „sin Sjæl grøn“. Elam!“ —

Han kunde drikke, han kunde elektrisere; jeg kunde se og høre til — ogsaa drikke kunde jeg. Hvad kunde man ikke alt den Gang? Min Videbegærlighed vakttes, min Melankoli fordampede, min Naivitet holdt mig netop fast, dér, paa det Punkt, hvor han vilde have mig. Og under hans musikalske Bakkanal kom saa hans „Roman“ sivende ud gennem Antydninger — dem, jeg lagde sammen og multiplicerte med min egen grønne Stemning — indtil Billedet af den lille Sangerinde, som han endnu elskede og holdt højt i Ære, og for hvis Skyld han aldrig havde slaaet en Dreng, og for hvis Skyld han havde forladt Hovedstad og Væner og Forbindelser — indtil Billedet af en uendelig simpel og rørende lille tragisk Hverdagskærlighed stillede sig frem for mig i Duften af Grankviste, syrlig Arrak, sød Rom — i Sang og Klang og Latter og Kaadhed. — — —

„Ja, De kan le ad mig, min unge Ven! Men kommer De i min Alder, saa ler De ikke — ikke saadan som nu! Saa sidder De som Fuldmægtig eller Assessor, disillusioneret, ser fra Randen af et Toddyglas skeptisk ned paa Sentimentaliteten — gaar i Athenæum, læser Bøger, finder de fleste Bøger endnu dummere end de fleste Mennesker — og Dem selv allerdummet .... indtil De maaske ved en tilfældig, rent overfladisk Lighed — i en Situation saadan som nu i Nat — pludselig staar Ansigt til Ansigtet med den stærke, varme, betagende Erindring — om dengang De var fem og tyve, elskede og var elsket! Hvad er Resten? Hvad er Lykke? Der er kun denne ene .... læs derom hos Byron — eller bryd Dem Pokker om Byron, for han gentager kun, hvad enhver unghjertet Mand med lidt Hoved og nogen Erfaring kan sige Dem. Og alle siger de det samme — naar de har drukket et Glas Vin, eller naar de ikke behøver at hykle!“

Heine siger:

„Sie war liebenswürdig, und er liebte sie; er war nicht liebenswürdig, und sie liebte ihn nicht.“

Men jeg siger Dem: hun eiskede ham alligevel, maaske netop fordi han ikke var elskværdig og derfor mest trængte til hende.

En lille Frøken, en lille Fru — med deres smaa flirtations — deres tilladte eller ikke tilladte Forbindelser — Gud bevarer, jeg siger dem intet ondt paa — ogsaa de kan holde af. Men det er lettere for dem — Lediggang, en sikret Stillings Kedsommelighed, lidt Fortepiano og lidt Romaner — saa er Heksedrikken brygget for deres Vedkommende, — de nipper til den, gyser, tager en Slurk — all right! Enten dækkes det — eller der kommer en lille Skandale — de „deklaseres“ ikke — sættes ikke udenfor.

Men hun, som var Paria fra Begyndelsen — deklaseret, — efter som Standen har sine store Brystfældigheder, saa vel som Linedanseres og Bjørnerækkeres, — hun — ja naar hun ikke sælger eller smider sin Kærlighed bort som et Stængkys — naar hun staaende paa den gyngende Grund, foragtet af Honoratiøres, alligevel er stolt og uegennyttig i sin Kærlighed — saa er hun derved en „Pryd“ for sin Stand — og alle Bajaderer, Gøglersker, Spillersker, Syngersker kan takke hende, at hun adler deres Dumheder og renser deres Smuds.

For, ser De: jeg var forfalden, og hun hævede mig op. Saa hævede jeg hende — men hun trak det største Læs. Mine „Perioder“ indskrænkedes mere og mere. Hvis var Skylden? Min Familie — aa, jeg havde god Familie — den lagde Skylden paa hende, men i omvendt Forstand. Pah! saadan gør de alle. Jeg studerede — og skulde underholde os begge. Det kunde jeg ikke. Hun sang. Det giver undertiden pinlige Situationer. Jeg gik under det pøbelagtigste Navn. Jeg slog fra mig — sloges paa Knejsper. Det klinger ikke godt. Om Nætterne læste vi sammen, spøgede sammen. Tidt græd hun om Dagen — naar jeg sov. Saa vaagnede Ærekærheden i mig. I to Aar saa's vi ikke. Jeg tog min Eksamen. Da jeg atter kom tilbage til hende, var det mit Livs Fest. Men hendes Helbred var nedbrudt — ulægeligt. Hun havde længtes sig syg, sunget sig syg. Jeg var stærk — hun døde.

En saadan Pige er ikke et enestaaende Tilfælde. Jeg har kendt flere, som jeg kunde rejse mig op og tage Hatten af for. Honoratiøres rejser sig ogsaa op — for at gaa. „Standen“ har dybe Skygger over sig — det er blevet gentaget og kan ikke gendrives. Nuvel, Honoratiøres! jeg kender Jer — og jeg bliver i Skyggen, i Natteskyggen. Der kender jeg Frøken Flora — og Danseteltets Datter og Bjørnerækkerens unge Kone — og mange flere „Pariaer“. De er mine Venner — og jeg deres Ven. Et magisk Baand binder mig til Skumringen — for bestandig. Der flammer disse Glimt op ... som Ildsluer hopper de — daler, stiger, indtil de rager højt i Vejret over

Bedsteborgere, Bønder og Filistre .... de hopper som paa Hesteryg — danser som hen ad Line — undertiden synes jeg, at ildsluen synger — med saadan en rørende spinkel Stemme, halvkvalt af Tobaksdamp — en munter eller spøgende-kaad, eller rørende-naiv eller ganske dum Vise .....

Kom nu, lad os gaa udenfor — lad os gaa til Danseteltet — lad os gaa sammen her paa Kildemarkedspladsen den ganske hellige Nat, — hvor alle Lygtemændene er ude — ude, at „fange troskyldige Sjæle til Sumpen“.

Ha, ha! Sumpen .... siger Honoratioren.“

Det var en halvgammel Fuldmægtig, som en Nat i et Dansetelt fortalte dette — eller mindede derom. Lige meget.
